

O vzťahu k antropozofickej spoločnosti

Rudolf Steiner

(25.januára 1923; Slová bolesti a spytovania svedomia. Slová k vytvoreniu vedomia zodpovednosti.)

"Pretože my sa nesmieme stať kruhom pedagógov, kruhom obnovovateľov náboženstva, kruhom vedcov, kruhom mladých a starých a stredných. My musíme byť antropozofickým spoločenstvom, ktoré si je vedomé toho, z čoho sa tvorí a čím v podstate svoje dcérske hnutia živí. Toho si musíme byť mocne vedomí. A ak plamene Dornachu pália skutočne hlboko v srdci, potom by mal byť tento požiar - dovoľte mi, moji milí priatelia, toto pranie teraz vysloviť - potom by mal tento požiar v našich srdciach v nás spevniť sily k vybojovaniu si vedomia: že **musíme** predovšetkým všetci spoločne **antropozoficky pracovať**. Pretože inak by si aj jednotlivé špeciálne hnutia museli odňať svoje sily, keby nepamätali na svoju matku. Iste, musíme si priznať, že kvôli ťažkostiam týchto vecí bolo na matku mnohostranne zabudnuté práve od tých, ktorí sú najzreteľnejšie jej deťmi. Ale ak v pravý čas dôjde k obratu, keď v pravý čas, ktorý je **azda** ešte k dispozícii, avšak čoskoro už nebude, **ak v pravý čas bude nasledovať obrat**, potom nastúpi vedomie, že vo vnútri antropozofického hnutia sa musí pracovať antropozoficky, že predovšetkým spoločná úloha, spoločne zosúladiť človeka s duchovnými prúdmi, ktoré dnes chcú k nám dolu z božsky-duchovných výšok, primerane ľudskému vývoju; keď na tomto vedomí, na tejto úlohe sa ešte v pravý čas spevnia sily skrze dornašské plamene, ktoré horia i v našich srdciach, potom napriek hroznému nepriateľstvu bude niečo dosiahnuté."

.....

"Avšak opäť, moji milí priatelia - človek môže byť v rámci antropozofickej spoločnosti vynikajúcim **vedcom** a základných podmienok antropozofickej spoločnosti ako takej si vôbec nevšímať. Môže práve ako vedec vynikajúco konať v antropozofickej náuke v chémii, fyzike a podobne a pritom môže byť tak zlým antropozofom, ako je len možné. A práve na tomto poli máme zažiť, že vynikajúci vedec nám práve vzal všetky jej sily, vzal všetky sily matky, všetky jej pôsobivé sily odňal, keď nespolupracoval na starostlivosti a opatere antropozofickej spoločnosti ako takej. Tí, ktorí potom z prostých ľudských srdc hľadajú v antropozofickej spoločnosti antropozofiu, sú niekedy nesympaticky dotknutí tým, že títo vedci sa dokonca vyjadrujú ešte oným spôsobom, oným podtónom, ktorý si doniesli z chémie, z fyziky, kde síce ešte stále niečo je z toho, čo je všeobecne ľudské, čo je chemické, fyzikálne, biologické, právne, čo však predsa len od **všeobecne** ľudského je veľmi vzdialené. To však, čo potrebujeme my, je: Aby sa nezabúdalo na matku. Pretože ak by antropozofická spoločnosť počas jedného či jeden a pol desaťročia nepestovala antropozofiu z centra, antropozofiu ako takú - vedci by sa nikdy neboli mohli postaviť na vlastné nohy. Antropozofia im dala to, čo potrebovali.

Museli by byť vďační za to, že by opäť museli svojou spoluprácou pre antropozofickú spoločnosť vrátiť to, čo pre vedu našli v antropozofii."